

Svetost, ki te mažejo prsti delivcev,
 ti krivično plačilo naše večne robote,
 roke se zaman stegujejo pote,
 mučilo, obdarjeno z vsemi blagoslovi.

Kruh, ti si prvi in ti si poslednji,
 po tebi tulimo kot volkovi v zimi
 in končno pademo enako z njimi,
 zadavljeni, kruh, kot da te nismo vredni.

JOŽE UDOVIČ

BESEDI LJUBEZEN

Utelesi se tudi zame, tudi meni vzbrsti,
 naj se me dotaknejo tvoji čudodelni prsti,
 zalij me, biserna škropilnica, ko usiham,
 topli izpodsončnik, reši me strupenega prepiha,
 spočni se v blatu zemlje ali čistini nebes,
 samo zagori, poletni kres, obsij me, glorijska teles.

Ne hodi mimo vseh odvratnih in grdih,
 v njih zboru prosim za bogastvo tvoje miloščine,
 saj v tebi pade vse, saj vse premine,
 ko tvoja krizma zadiši na bednih, trdih
 in pozabljenih rokàh, na čelih znojnih,
 na stopalih, že od rojstva nepokojnih.

Daj, tudi mojo temò enkrat premagaj
 tako do konca, brez usmiljenja, kot znaš ti,
 močni zagovor, zoper hudobni urok pomagaj
 njemu, ki ga nobena stran, nobena grud ne teši.
 Zimzeleno steblo, večno zimo preženi,
 zdaj, ko se vse osiplje kot mak, daj, ozeleni!

Nikoli ne bom prejenjal, še v zadnji temi,
 ob zadnji sveči te bom nad praznino klical,
 ko bom že slišal, da zviška nadme grmi
 poslednji plaz, da mi že mokra lica
 guba suhi krč, onkraj puščave ločitve
 se boš še trgala z mene, amen zadnje molitve.